

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4108/2019
10.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милена Костић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, ВП ..., коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради исплате потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 650/2019 од 11.09.2019. године, у седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 650/2019 од 11.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 650/2019 од 11.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3742/17 од 12.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у виду неисплаћене накнаде за рад дужи од пуног радног времена за период од јануара 2014. године до новембра 2015. године, плати укупно 386.455,87 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у изреци пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је приговор тужене да Основни суд у Нишу није стварно надлежан за поступање по тужбеном захтеву. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 650/2019 од 11.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 3742/2017 од 12.10.2018. године у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна

питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му плати утужени износ на име неисплаћене плате за рад дужи од пуног радног времена у спорном периоду, јер је тужилац као професионални припадник Војске Србије, остваривао додатке за теренски рад који искључују увећање плате за рад дужи од редовног и да је поред додатног коефицијента од 20% остваривао и накнаду трошкова за рад на терену. Чланом 36. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, прописано је да додатак за рад ноћу, додатак за рад на дан празника који није радни дан, додатак за додатно оптерећење на раду, накнада трошкова за рад на терену и накнада трошкова за службу на посебним војним објектима искључује додатак за прековремени рад. Врховни касациони суд налази да су судови приликом одлучивања о основаности тужбеног захтева ценили опште акте тужене на основу којих је утврђена висина плате, тако да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревизијом се не указује на другачије одлуке апелационих судова што би било од утицаја на одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Међутим и евентуално постојање другачије одлуке не би нужно указивало и на другачији правни став, јер правилна примена права код оцене права на исплату мање исплаћене зараде зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, тако да у овом предмету нема потребе за одлучивањем о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 18.10.2017. године, са захтевом за исплату 386.455,87 динара на име накнаде штете због мање плаћене зараде за рад дужи од пуног радног времена. Према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, побијани део правноснажне пресуде од 386.455,87 динара је динарска противвредност од 3.243,16 евра према средњем курсу НБС.

Како је вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде испод законом прописаног цензуса за изјављивање ревизије из члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић